

QUAN ELS PICAROLS SONEN...

Hi havia una vegada una nena que cada dia treia les ovelles a passejar. Un dia es va endinsar a un bosc negre. El cel es tapava amb les llargues branques que sortien dels arbres. Era terrorífic, la nena no podia parir de caminar. Es començava a preocupar perquè les ovelles i ella s'allunyaven com si no hi hagués demà. Dels dolços ulls li va sortir una llàgrima de tristesa i por. On la portava? Què passava?

L'endemà la nena es va despertar sota un pi. Estonya es preguntà:
- On estic? Que faig? Ah! Quin somni he tingut!

Quan es va aixecar de l'agradable gespa que trepitjava, es va recordar que el seu ramat d'ovelles portava estora sense menjar. Ràpidament va anar fins l'estable on vivien les ovelles.

Quan va pujar el petit teró a la portava a l'estable, es topà amb un picarol de les ovelles. Xocà contra ell i sonà el batall. Des de lluny sonava un altre picarol i un altre, gins que semblava una pluja de so. On el so es trobava, va anar sense pensar-ho. Primer començava caminant poc a poc, però, a mesura que s'apropava els seus passos eren més ràpids. Buscant i buscant el so dels picarols, al fi va arribar, però no hi havia ovelles.

- Jurava que havia sentit els passos de les ovelles - va dir.
Començà a correr un altre cop i aparegué sota el pi on havia dormit abans.

- Què? - Es preguntà.

Quan es va girar va veure un bosc gegant, ple de vegetació. D'allà era on sortia el so dels picarols.

Es tornà a girar una mica còrgosa i esportada, però, va veure una marca a un dels arbres. Extraña es va preguntar: Aquesta era la marca que va fer el meu pare quan era petita! Ahh!
Que passa? Ahh!

Els seus crits sortien amb intensitat de la boca. Es tornà a girar mirant el pi i confirmava que la seva pagesia estava allà.

Va sentir un soroll al bosc i el seguí. El bosc s'il·luminava amb llumetes de colors, com si fos un camp, era preciós.

El camí la va portar al mig del bosc en un lloc sense arbres. Es va esperar una mica i de cop i volta, una presió la va pressionar cap el terra quedant mig desmollada.

El dia següent estava estirada a una casa molt gran. Una llengua gran, poderosa i bruta li va emparar la cara.

- Ahh! - Va cridar desesperada la rena.

Quan es va donar conta, un senyor gran li va oferir un té.

- I digue'm, que seies en aquest bosc? Com et dius? -

Va preguntar-li ell.

- Ah...! Em ga mal el cap. Em dic... eh? No m'entenc... -

li va contestar.

- D'acord, hm... i... digue'm... t'hauries perdut en el bosc? Què ha passat?

- Jo, jo...

En aquell mateix moment la rena li va venir records del seu pasat barrejats amb els que va tenir ahir.

- Jo, jo... no sé què m'ha passat. - Va dir la rena plorant.

- Tranquila... - La va abraçar. - No has d'hor mai en aquest bosc.

- Per què? - Preguntà interessada la rena.

- Iti ha moltes terres, però diuen que et porten a una altre dimensió, que escoltes picards i que no saps on ets ni qui ets, com un laberí.

- Picards...! Les meves ovelles! On estan? - Exclamà la rena.

- Estan allà! - Va dir mentre assenyalaria el senyor.

La rena es va abalagar ràpidament on les ovelles i les va abraçar.

- I tu? Qui ets? - Digué la rena.

- Jo sóc el guardià del bosc. - Contestà el senyor.

- Com? Què?

- Sóc el que protegeix el bosc.

- Oh! On estem? - Exclamà la rena.

- Al mig del bosc. Perdó... però... t'has d'hor ja. És hora de nit.

Al obrir la porta va veure una llum de colors.

- No la miris - Digué el senyor. - Correr, correr. Amb les ovelles.

La rena s'anava allunyant cap veia menys... des de les profunditats de la foscor es veia com una ombra i llums estaven en front del vell, i d'allà, es convertí en un arbre.

- Vet aquí quan cada cop jo veig a veure al vell senyor i a tocar l'arbre, ja que, jo, jo, jo... jo era la rena.

~Fi~